

چکیده:

بیماری‌های انگلی ریه یکی از مهم‌ترین مشکلات نشخوارکنندگان کوچک است زیرا خسارات اقتصادی زیادی را به همراه دارد. در حال حاضر استفاده از دوزهای کمتر از مقادیر درمانی، درمان‌های پیشگیرانه عمومی در سطح گله و مصرف مداوم و مکرر یک دارو در ایجاد پدیده مقاومت دارویی نقش دارند. هدف از این مطالعه بررسی اثر آلبندازول و لوامیزول به عنوان داروهای ضد انگلی در برنامه کنترل کرم‌های ریه در بز بود. همه بزها در زمان نمونه‌برداری سالم بودند و حداقل هشت هفته قبل از نمونه‌برداری با داروهای ضد کرم آلبندازول و لوامیزول تحت درمان قرار گرفتند. نمونه برداری از 110 راس بز در بهار و تابستان 1400 از مناطق مختلف شهرستان ارومیه در دو دوره شامل هر دو جنس هم سن انجام شد. نتایج نشان داد که به ترتیب 3/6%، 50/0% و 41/9% به *دیکتیوکالوس فیلاریا*، *مولریوس کاپیلاریس* و *پروتسترونژیلیوس روفسانس* آلوده بودند. انگل‌های ریوی یکی از مهم‌ترین پاتوژن‌های دستگاه تنفسی بزها هستند. به همین دلیل، آنالیز مولکولی کرم بالغ *دیکتیوکالوس فیلاریا* جدا شده از ریه بز در این مطالعه انجام شده است. کرم‌های بالغ از ریه بز آلوده جداسازی و پس از استخراج DNA توالی‌یابی داخلی انجام شد. نتایج توالی‌یابی هر دو ژن نشان داد که انگل‌های شناسایی شده 100% مشابه توالی‌های مرجع ثبت شده در بانک جهانی ژن هستند. اثربخشی کلی در برابر *پروتسترونژیلیوس* هنگام درمان با آلبندازول و لوامیزول به ترتیب 88.59% و 90.05% بالا بود. اما حد اطمینان پایین 70.45%- 71.23% محاسبه شد. با این حال، سطح پایینی از اثربخشی این داروها در تاثیر بر روی *دیکتیوکالوس* و *مولریوس* شناسایی شد. در این مطالعه درصد بالایی از انگل ریوی *پروتسترونژیلیوس روفسانس* به درمان پاسخ دادند و هیچ مقاومتی مشاهده نشد. اما انگل‌های ریوی *مولریوس کاپیلاریس* و *دیکتیوکالوس فیلاریا* در بزهای این منطقه به آلبندازول و لوامیزول مقاوم بودند.

واژگان کلیدی: مقاومت دارویی؛ آلبندازول؛ لوامیزول؛ کرم ریه؛ بز و تست کاهش تعداد لاروهای مدفوع